

Μοναχός Μόδεστος Κωνσταμονίτης (1901 - 15 Μαΐου 1984) (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μοναχός Μόδεστος Κωνσταμονίτης, ο πράος, συνετός και σοβαρός.

*Μοναχός Μόδεστος Κωνσταμονίτης, ο πράος,
συνετός και σοβαρός.*

Γεννήθηκε στο χωριό Μανολιόπουλο Κυδωνιάς Χανίων Κρήτης το -1901 ο κατά κόσμον Εμμανουήλ Κατσανεβάκης. Από μικρός ήθελε ν' ακολουθήσει τη στενή ευαγγελική πύλη και τη μακαρία τεθλιμμένη οδό, αλλά οικογενειακές ανάγκες δεν τον άφησαν. Έτσι έγινε αστυφύλακας στην Αθήνα. Εκεί πονούσε πολύ η ψυχή του, παρατηρώντας την ανθρώπινη πτώση σ' έσχατο βαθμό. Φοβήθηκε τον παρασυρμό του. Προσευχόταν θερμά να τον συνδράμει ο Θεός ν' απαλλαγεί από τα δεσμά της βιοπάλης και ν' αφιερωθεί ολόκαρδα, ολόψυχα και ολόθερμα στην υπηρεσία Του. Το του αββά Αρσενίου βοούσε συνεχώς στ' αυτιά του· «φεύγε στην έρημο και σώζου».

Τ' άφησε όλα, λοιπόν, και μία ημέρα του 1931 αναχώρησε για το εράσμιο Άγιον Όρος, τη μοναχοπολιτεία των αζύγων, των φίλων του Θεού. Εκάρην μοναχός στην Ιερά μονή Κωνσταμονίτου το 1932, το επόμενο έτος έγινε μεγαλόσχημος και το 1943 προϊστάμενος της μονής του, την οποία διακόνησε με περισσή αγάπη ως νοσοκόμος, βιβλιοθηκάριος, αντιπρόσωπος και με άλλα κοινοβιακά διακονήματα μέχρι τα γεράματά του.

Ως βιβλιοθηκάριος μας ξενάγησε κι εμάς κάποτε πριν 40 έτη περίπου. Γνώριζε την ακριβή θέση των βιβλίων. Τα έπιανε στα χέρια του με μία ιδιαίτερη αγάπη. Γνώριζε απ' έξω μεγάλα κεφάλαια της Φιλοκαλίας και του φίλτατου αββά Ισαάκ του Σύρου. Αγαπούσε πολύ τη μελέτη. Εμβάθυνε στην πλούσια αγιοπατερική γραμματεία. Προσπαθούσε να τηρεί αυτά που μελετούσε. Όχι σαν κι εμάς. Οι βίοι των αγίων τον έτερπαν. Οι λόγοι των Πατέρων τον έθελγαν. Τα θαύματα της Παναγίας τον γέμιζαν δάκρυα. Ο Γέροντάς μας, Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, που εκτιμούσε τον π. Μόδεστο, έλεγε, «Η μελέτη είναι τα γυαλιά που βάζει ο Θεός στη

μυωπία μας...».

Γέροντας Μόδεστος Κωνσταμονίτης (αριστερά) στον αυλόγυρο της μονής του (1991)

Είχε ο ευλογημένος μία φυσική πραότητα, σύνεση και σοβαρότητα. Η προσήνεια, η ευγένεια, η γλυκύτητα, η καλοκαγαθία και ταπεινότητα τον χαρακτήριζαν. Αναφέρουν γι' αυτόν πως «την καρδιά του πλημμύριζε η αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπό του, γνωρίζοντας ότι ο καλύτερος μοναχός είναι ο μοναχός της αγάπης και ο καλύτερος χριστιανός είναι ο χριστιανός της αγάπης». Όλους τους θεωρούσε και τους είχε αδελφούς εν Χριστώ. Έλεγε μάλιστα: «Εάν δεν νιώσουμε ότι όλοι οι αδελφοί είναι δικοί μας και ότι κι εμείς είμαστε δικοί τους, ποτέ δεν θα κατοικήσει το Άγιον Πνεύμα στην καρδιά μας. Τη στάση μας απέναντί τους δεν πρέπει να τη ρυθμίζει η πνευματική τους ποιότητα. Παράδειγμά μας έχουμε τον ίδιο τον Κύριο. Μας αγαπά και φροντίζει για όλους μας το ίδιο, χωρίς να επηρεάζεται από την πνευματική μας κατάσταση. Τον αμαρτωλό τον αγαπά το ίδιο με τον άγιο...». Συχνά επίσης έλεγε κάτι που ο ίδιος προσπαθούσε και κατάφερνε: «Να έχετε την εκούσια τύφλωση. Μη βλέπετε τα σφάλματα των άλλων».

Κατά τον επίσκοπο Ροδοστόλου Χρυσόστομο: «Ήταν ευλαβέστατος και εντελώς σκελετωμένος από τις νηστείες, γιατί το θέλημα του Θεού και η ευσυνειδησία ήταν τα κριτήρια των σκέψεων, των λόγων και των αποφάσεων του, γιατί δεν έλειπε από καμιά ακολουθία ή αγρυπνία του Πρωτάτου (ως αντιπρόσωπος), ποτέ το κομποσχοίνι δεν το άφηνε από το χέρι του και το “Κύριε Ιησού Χριστέ” από το στόμα του».

Είχε ο μακάριος την αδιαχώριστη, διφυή χριστιανική αγάπη προς Θεό και άνθρωπο. Η κορωνίδα των αρετών ήταν βασίλισσα της καρδιάς του. Περισσότερα από πενήντα χρόνια στον Άθωνα και βγήκε μόνο δύο φορές στον κόσμο για σοβαρά θέματα υγείας του. Η κατά τον όσιο Ιωάννη της Κλίμακος «τελεία των τελείων ατέλεστος τελειότης», που είναι η αγάπη, υπήρχε ως τις 15.5.1984, που φτερούγισε η αγαπώσα ψυχή του στον ουρανό.

Πηγες - βιβλιογραφία:

Χρυσοστόμου Ροδοστόλου Επισκόπου, Θεομητορικά και εξόδια στον Άθωνα, Άγιον Όρος 2005, σσ. 360-361. Αντωνίου Στιβακτάκη, Κρήτες Αγιορείτες Μοναχοί, Ιεράπετρα 2007, σσ. 49-51.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Γ΄ 1984-2000, σελ.1099-1101.